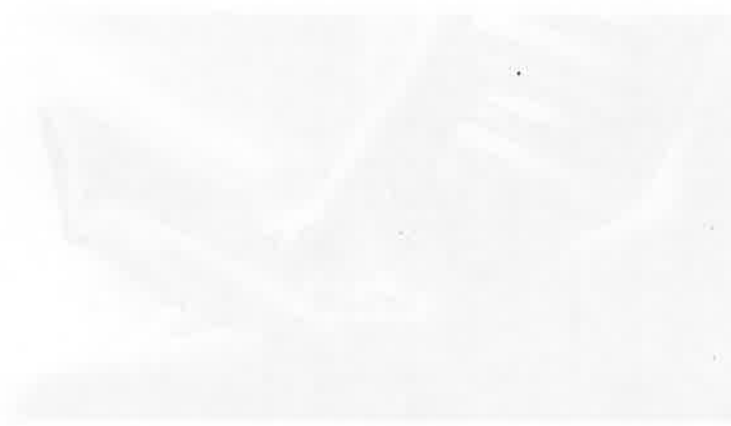

EL LLAPIS

HÉCTOR MARTÍN ARCE MORANO (4ºA)

EL LLAPIS

Com tots els dies de la setmana Martín posava una i una altra excusa per a ajornar el fer els deures. 'Que estic cansat, que no he jugat res, que el col·le m'avorreix, que no entenc'....Quan per fi s'asseia a fer els deures, eren eterns, no acabava mai, perquè sempre li feia mal la mà d'escriure.

Era dimarts, el rellotge marcava les 9 de la nit. Havia berenat feia unes quantes hores i estava fent els deures de llengua. Com no, enfadat amb tots va dir "tant de bo el llapis escriviera sol". La llum es va apagar per un segon, tot semblava d'un altre color. Ja no sentia l'olor de la cuina on la seua mare estava preparant el sopar. De sobte, va sentir al seu gat Max que se li va pujar a les seues cames i ell va començar a acariciar-lo. Això sempre ho tranquil·litzava, a Martín i al gat també.

Hi havia alguna cosa estranya en l'ambient. Semblava que les coses eren de color sépia i només veia en colors allò que els seus ulls miraven amb atenció. Així que el llibre de llengua amb els seus exercicis tan acolorits, i les seues interminables preguntes eren ací, sobre la taula del seu escriptori. Martín va agafar el seu llapis i va començar a escriure. Però alguna cosa estranya passava. No li pesava escriure, només sostenia el llapis amb els seus dits, pensava el que volia escriure i el llapis anava només. Escribia el que ell volia. Com ho havia aconseguit? No tenia ni idea de que havia passat, però els seus desitjos s'havien complit. Va acabar molt ràpid la tasca. Va guardar tot en la motxilla a la velocitat de la llum i es va anar a la cuina. Que rar! La seua mare no era allí, encara que feia un moment que l'havia sentida fer sorolls amb l'olla, la batedora i altres elements de la cuina. En canvi, el menjar sí que estava preparat i servit, i era el seu preferit. La seua mare mai els preparava per a sopar, però mira per on, ací estaven uns deliciosos macarrons i per a postres un plat ple de dolços.

Es va atipar del seu menjar favorit i quan ja anava per els postres, un crit li va sobresaltar. La veu de la seua mare que a viva veu li deia: "Martín, desperta, fes

els deures ja, fins que no els acabes no soparàs”. Martín va obrir els ulls i ací estava amb la cara recolzada als braços sobre la taula.

Va pensar per a si mateix “ja sabia jo que era massa bo per a ser realitat” .

Ja més descansat va descobrir que el llapis sí que va millor i més fàcil quan un li posa ganes. Llàstima que l'endemà ja se li hauria oblidat per complet que abans ho faça, abans ho acaba, i que quantes més ganes i voluntat li pose, més fàcil li resulta.

